

บิณฑกรรม

เทศน์พระ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะเป็นความจริง ธรรมะเป็นอริยทรัพย์ แต่กิเลสมันไปบิณฑ บิณฑให้มันเป็นความพอใจของตัว ถ้ากิเลสมันไม่บิณฑกรรมนะ ธรรมะนั้นเป็นสัจจะความจริง ถ้าเป็นสัจจะความจริง วันนี้วันมหาปวารณา วันนี้วันปวารณา วันออกพรรษา

วันเข้าพรรษา เห็นไหม บรรยากาศไม่เป็นแบบนี้ บรรยากาศเป็นอีกอย่างเพราะมันเป็นฤดูฝน เวลาฤดูฝนมันทำให้อากาศมันชื้น มันทำให้เป็นฤดูเกษตรกรรม แต่เวลาเข้าฤดูหนาว ก้าวเข้าปลายฝนต้นหนาว ปลายฝนต้นหนาว นี้บรรยากาศมันเปลี่ยนแปลงไป ถ้าบรรยากาศมันเปลี่ยนแปลงไป วันนี้วันมหาปวารณา มันจะหมดฤดูฝน หมดฤดูฝน เห็นไหม พอออกพรรษาแล้วนี้ออกกวีเวกกัน ออกหาความสงบสังัดกัน แล้วในพรรษานี้ไม่ต้องการความสงบสังัดหรือ

ในพรรษาก็ต้องทำความสงบสังัด เพราะในพรรษามันอยู่กับที่ อยู่กับที่นี้เราต้องมีความมั่นคง ต้องมีความมุมานะเพื่อความสงบของใจ ออกพรรษาแล้วเห็นเป็นวิเวกไป เพราะให้ใจมันเปลี่ยนแปลง ให้หัวใจไม่จำเจ ความจำเจ ความคุ้นชิน จิตใจมันคือ ถ้าจิตใจมันคือ การปฏิบัติของเรามันก็จะไม่ได้ผลตามความเป็นจริง

คำว่า “เป็นจริง” จริงคือสัจธรรมความเป็นจริงอยู่แล้ว ธรรมะคือเป็นธรรมะ แต่เวลากิเลสมันบิณฑใจ มันบิณฑว่าสิ่งนี้เป็นความพอใจของมัน ยิ่งมันคืออะไร ถ้ามันคือของมัน มันเป็นจินตนาการ มันเป็นทิวทัศน์ที่จิตใจเกิดตามความพอใจของตัว ถ้าความพอใจของตัว จะเป็นธรรมไม่เป็นธรรมนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะการกระทำมันต้องมีประสบการณ์ในการปฏิบัติ เห็นไหม ปฏิบัตินี่คือประสบการณ์ตรงของใจ ถ้าใจมีประสบการณ์ตรงของเขา ใจของเขา มันปฏิบัติมามันจะเทียบเคียงไปสู่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นทฤษฎี เวลาเราไปไหนกัน เราต้องมีแผนที่ มีแผนที่นี้ประกันความผิดพลาด แต่เวลาเราไปแล้วเราก็อหลง เราก็อผิดพลาดทั้งนั้นนะ มันต้องหลง เห็นไหม แผนที่นั้นะ แผนที่พอไปแล้ว แผนที่มันเป็นปัจจุบันไหม? แผนที่มันเป็นอดีตมานะ ปัจจุบันเขาตัดเส้นทางใหม่ เขาย้ายสิ่งที่ชี้ทางใหม่ เห็นไหม เราหาสิ่งนั้นไม่เจอ ในพื้นที่มันยังมีสิ่งที่เป็นปัจจุบันที่เขามีการเปลี่ยนแปลงนั้นอีกมหาศาลเลย

ฉะนั้น สิ่งที่เราปฏิบัติแล้ว ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นแผนที่เครื่องดำเนิน ถ้าแผนที่เครื่องดำเนินแล้วเราจะดำเนินความเป็นจริงของเราไหม ถ้าความจริงของเราเราทำเพื่อเรานะ

ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด อนาคตข้างหน้าทุกคนรู้ว่าเราต้องพลัดพรากแน่นอน ถ้าเราพลัดพรากแน่นอน ถ้าอยู่ในปัจจุบันนี้เราอยู่เป็นหมู่เป็นคณะกัน เราก็อมีความอบอุ่นต่อกัน มีความพึ่งพาอาศัยต่อกัน เวลาเราพลัดพรากจากกันไปแล้ว เห็นไหม ใครพลัดพรากจากไปตามแต่กระแสที่มันจะพลัดพรากไป ตามแต่ความพอใจความชอบของตัว นี่ไง เป็นเวรเป็นกรรม เพราะอะไร เพราะชอบนะ เพราะชอบมันก็ถูกต้องดิงามไปทั้งนั้นนะ ถ้าไม่ชอบล่ะ ถ้าไม่ชอบ อะไรมันไม่ชอบ? กิเลสมันไม่ชอบหรือสังขารไม่ชอบ สังขารความเป็นจริงมันไม่ชอบสิ่งใด

เห็นไหม เวลาหลวงตาท่านพูดนะ ธรรมะนี้เข้าได้ถูกอณูของอากาศ ทุกอณูของสรรพสิ่ง มันละเอียดลึกลับซึ่งก็แทรกเข้าไปได้ทุกสถานที่ เห็นไหม ถ้าเป็นธรรมแล้วมันไม่มีความขัดแย้งไง ถ้าธรรมะไม่มีความขัดแย้ง มันเป็นสังขาร มันเข้าได้กับทุกสถานทุกสิ่ง มันไม่มีสิ่งใดที่ขัดแย้งเลย เวลาประพฤติปฏิบัติจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ เห็นไหม จิตนี้ สิ่งที่เป็นธรรมชาติมันครอบ ๓ โลกธาตุ ๓ โลกธาตุนะ กามภพ รูปภพ อรูปภพ...กามภพตั้งแต่เทวดาลงมานี้มันใหญ่โตขนาดไหน กามภพ รูปภพ อรูปภพ เห็นไหม จิตใจนี้มันครอบไปหมดเลย มันเข้าได้ทุกอณูหมดเลย สิ่งนี้ถ้ามันเป็นธรรมจริงๆ มันจะไปขัดแย้งกับสิ่งใดล่ะ แต่สิ่งที่มันขัดแย้งนี้มันกิเลสทั้งนั้นนะ มันบิณฑกรรมไง กิเลสมันบิณฑกรรม บิณฑตามความพอใจของตัว

เราบิณฑกรรม เห็นไหม แผนที่เขียนขึ้นมาเอง แผนที่ของมันมีอยู่แล้วใช่ไหม แผนที่เครื่องดำเนินของเขาถูกต้องดิงามอยู่แล้ว ถ้าถูกต้องดิงาม นี่ไม่พอใจ เราทำความเข้าใจของเราเอง เราบิณฑเพื่อนมันเอง พอบิณฑเพื่อนมันเอง การปฏิบัติไป ในเมื่อบิณฑเพื่อนมันไปแล้ว มันจะเป็นความจริงไปได้ไหม มันก็เป็นไปตามกิเลสไง กิเลสพอใจสิ่งใดไง

ดูการประพฤติปฏิบัติ ธรรมะ เห็นไหม นิพพานเป็นความว่าง นิพพานเป็นวิมุตติสุข เป็นสุขอย่างยิ่ง เห็นไหม เวลาเราไม่พอใจสิ่งใด มันขัดแย้งใจ มันมีแต่ความทุกข์ ถ้าเราพอใจสิ่งใด มันก็มีความสุข มันก็เป็นความสุขนะ นี่ความสุขของใครล่ะ

เด็กนะ ให้สิ่งของตอบแทนมันเล็กน้อยมันก็พอใจแล้ว แค่นมมือให้เด็ก เด็กมันก็พอใจแล้ว หัวเราะยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดทั้งวันเลย เพราะเรานมมือให้อย่างเดี๋ยวนะ นี่เด็กมันต้องการลูกขอ เด็กมันต้องการการส่งเสริมมัน เห็นไหม แค่นั้นแหละมันก็มีความสุข มันมีความสุขของมันมากนะ

แล้วเป็นผู้ใหญ่ล่ะ เรามีความรับผิดชอบนะ ถ้าใครมีครอบครัวขึ้นมาเขาต้องรับผิดชอบครอบครัวเขา เราเป็นผู้นำครอบครัว เราทุกข์คนหนึ่งมันก็ทุกข์จนเจ็บใจพอแรงอยู่แล้ว ในภรรยา ในลูก ในหลานต่างๆ ถ้าเขาทุกข์เพราะอะไร เพราะเราเป็นผู้นำที่ไม่ดี มันยิ่งเจ็บช้ำน้ำใจเข้าไปใหญ่เลย

เห็นไหม ถ้าเด็ก แค่นมมือให้ แค่นส่งเสริมหน่อยเดี๋ยวมันก็อยู่ของมันได้แล้ว แต่เวลาเป็นผู้ใหญ่มา ความรับผิดชอบมันแตกต่างกันแล้ว แล้วถ้าเราเป็นผู้นำสังคม ความรับผิดชอบมันมหาศาลขึ้นไปเลย สิ่งที่พอมันโตขึ้นมามันเอาแต่ความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของตัวเอง มันเป็นความจริงไหมล่ะ นี่ก็เหมือนกัน ถ้ากิเลสมันบิณฑกรรมนะ มันบิณฑกรรมแล้วมันว่าสิ่งนั้นเป็นธรรมๆ มันจะเป็นความจริงได้อย่างไร มันยิ่งกว่าเด็กทารก ยิ่งกว่าเด็กน้อยอีก เด็กน้อยแค่นมมือมันก็พอใจแล้ว

นี่ก็เหมือนกัน นี่เอาธรรมะมาเกี่ยวหนุ่น ใจ อังธรรม อังอิงไปหมดเลยว่าเป็นธรรมๆ แล้วเอาสิ่งนั้นมาเป็นผลประโยชน์ของตัวเอง ผลประโยชน์เพราะมันอังอิงใจ มันก็เป็นจินตนาการ มันเป็นการเพื่อฝันของจิตดวงนั้นไป แล้วพอมันไม่เป็นความจริง ผลตอบสนองมันไม่มี เพราะอะไร

จิตเจริญแล้วเสื่อมนะ คนที่ภาวนาถ้าจิตมันสงบแล้วมันเสื่อมมา เห็นไหม เวลาสงบก็มีความสุข ความสงบระงับ แล้วมันเสื่อมล่ะ มันเสื่อมเป็นธรรมดา มันต้องเสื่อมของมันอยู่แล้ว มันเสื่อมเพราะอะไร เพราะมันขาดผู้ดูแลรักษา แล้วใครเป็นคนดูแลรักษามันล่ะ? สติปัญญา เห็นไหม ถ้ามีสติ คำบริกรรม ถ้าเรามีคำบริกรรมอยู่ มันมีสติปัญญาอบรมสมาธินั้นอยู่ เรารักษาของเราอยู่ จิตมันต้องปล่อยวาง จิตมันต้องอิมเต็มของมัน จิตต้องเป็นสมาธิแน่นอน เป็นสมาธิเพราะอะไร เพราะมีคุณดูแลรักษา

ดูแลรักษาเพราะอะไร ดูแลรักษาเพราะไม่ให้กิเลสมันบิดเบือนเอาตามความพอใจของมัน เห็นไหม อย่างนี้เป็นความว่างๆ อย่างนี้เป็นสัมมาสมาธิ ความว่างนี้มันอยู่ด้วยตัวมันเองไม่ได้ หรอก เห็นไหม จิตนี้เป็นนามธรรม ทำไมเราต้องให้จิตมันมีพุทธานุสุตติละ ทำไมเราต้องกำหนด พุทโธด้วยละ เรากำหนดพุทโธเพื่อให้มันเกาะไว้ไง ถ้ามันไม่เกาะไว้ มันทรงตัวมันเองไม่ได้ นี่ สันตติ ชาติรู้ แล้วชาติรู้ตั้งอยู่บนอะไรละ

เวลาพระสารีบุตรพูดกับนักบวชนอกศาสนานะ

“ชีวิตนี่คืออะไร”

“ชีวิตนี่คือไออุ่น ไออุ่นตั้งอยู่บนกาลเวลา”

เห็นไหม ดูกาลเวลา การต่อเนื่อง ถ้าสันตติที่มันเกิดขึ้นมาต่อเนื่อง แล้วไม่มีใครดูแลรักษา มัน ปล่อยมันไปตามเวรตามกรรม ปล่อยมันไหลไปตามความรู้สึกนึกคิดใจ เขาบอก นี่จิตๆ ใจ... เห็นจิตหรือ รู้จักจิตหรือ จิตเป็นอย่างไร จิตเป็นความรู้สึกนึกคิดใจไหม จิตเป็นอย่างไร

แต่ถ้าเราเอง คูสิ สิ่งที่ว่าจิตเดิมแท้ที่ส่องใส คำว่า “ส่องใส” เวลาเข้าไปเห็นจิตที่เป็น อวิชา จิตเห็นจิต จิตจับจิต มันเป็นเรื่องนี้ เวลาเราสื่อความหมายกัน เราพูดกับคน เวลาเราพูดเรา ตั้งใจพูดประเด็นหนึ่ง เขาเข้าใจเป็นอีกประเด็นหนึ่ง เราสื่อให้เขาที่เขาไม่รู้ไม่ได้เลย เวลาเราสื่อ เขาเข้าใจได้ เขาก็รับรู้ได้ รับรู้สิ่งที่เราสื่อให้เขาได้

จิต เวลามันออกมาเป็นความรู้สึกนึกคิด สัญญาอารมณ์ อารมณ์ สิ่งที่เป็นอารมณ์ จิต อากาของจิต...อากาของจิตมันออกมามันเป็นสัญชาตญาณ มันส่งออกเป็นกระบวนการของมัน แล้วเวลาจิตมันปล่อยวาง มันสงบขึ้นมาแล้ว ตัวมันจะเป็นอย่างไร นี่ไง สิ่งที่ว่าสันตติที่มันอยู่ ชีวิต นี่คือไออุ่น ไออุ่นตั้งอยู่บนกาลเวลา กาลเวลาก่อนาคต กาลเวลามันก็เคลื่อนออกไปแล้ว กาลเวลา มันก็ส่งออกไปแล้วไง เพราะอะไร เพราะถ้าเราไม่รับรู้เวลา เราจะรู้ว่าเป็นเวลาได้อย่างไร ถ้าเราไม่ รู้การทรงอยู่ของสันตติที่มันเป็นไปอย่างไร นี่ข้อเท็จจริง สังกรรม ถ้ารู้ถ้าเห็นมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

แต่ถ้าเราศึกษาตามธรรมเนียมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อวิชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขาราปจฺจยา วิญญฺาณ มันเป็นปัจจยาการ มันเป็นจิต มันเป็นอวิชา ธรรมนี้เข้าใจหมด...นี่บิณฑกรรม บิดไปตามความพอใจของตัว ถ้าความเป็นจริงมันเป็นแบบนี้ แต่เราบิดเพราะเราไม่รู้ใจ เราไม่รู้เราก็สร้างอารมณ์ให้มันเหมือนใจ อวิชาปจฺจยา สงฺขารา นี่อารมณ์อย่างนี้ การสืบต่ออย่าง

นี่ มันจะเป็นปัจจัยการอย่างนี้ จิตมันเป็นแบบนี้ นี่มันบิณฑกรรม มันบิดไปตามกิเลสใจ กิเลสมันบิดเบือนแล้ว พอบิดเบือน จิตมันก็ส่งออกไปไง ส่งออกไปแล้วก็เอากำปั้นทุบดิน เอาสติญาติบๆ เอาความรู้สึกติบๆ มาเทียบเคียงกับปัจจัยการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอาความรู้สึกนึกคิดอย่างนี้มาเทียบเคียงว่าสิ่งนี้เป็นธรรมๆ...มันเป็นธรรมไปได้อย่างไร มันเป็นธรรมไปไม่ได้ มันเป็นจินตนาการ มันไม่เป็นความจริงขึ้นมาเลย เห็นไหม นี่กิเลสมันบิด พอบิดไปมันก็บิดของมันไป

ทำไมเราต้องมีพุทธานุสติล่ะ? เรามีพุทธานุสติเพราะเราต้องกำหนดคำบริกรรม นี่มันจะไปเป็นสัจชาติญาณ มันเป็นไปกระบวนการของมัน กระบวนการของความรู้สึกนึกคิดมันต้องออกไปแบบนี้ เรากำหนดพุทโธๆ ถ้าพุทโธๆ ถ้ามันคิดความรู้สึกนึกคิดขึ้นมามันก็ส่งออกไปออกไปกว่านั้นเอาความโลภ ความโกรธ ความหลง ความพอใจไม่พอใจ นี่ออกไปมันก็มีอารมณ์ใจ มันมีอารมณ์ มันมีรสชาติใจ รสชาติถ้ามันเป็นธรรม รสชาติมันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถ้ารสชาติเป็นกิเลสมันก็เจ็บช้ำน้ำใจ เห็นไหม นี่เวลาออกไปมันมีรสชาติ มีรสชาติเพราะอะไร

เพราะขั้นนี้เป็นขั้นมาร ความรู้สึกนึกคิดนี้สัจชาติญาณมันมีมารครอบงำมันอยู่ มันมีอวิชชาครอบงำมันอยู่ มันไม่รู้จักตัวของมันเอง เห็นไหม ความจริงมันเป็นแบบนี้ แต่กิเลสมันไปบิดเอา บิณฑกรรมมาให้เป็นการพอใจของตัว ว่าสิ่งนี้เป็นธรรมๆ มันสร้างอารมณ์สร้างต่างๆ ไปมันเป็นเรื่องจริงไหม เพราะมันไม่เป็นจริง

แต่ถ้าเรากำหนดพุทโธๆๆ บังคับ เราบังคับไม่ให้มันเป็นไปโดยสัจชาติญาณ ไม่ให้บังคับโดยเสวยอารมณ์ไป ไม่บังคับว่าสิ่งที่มันเป็นธรรม มันเป็นสัจธรรมของสัจชาติญาณของมนุษย์เป็นอย่างนี้ ความคิดเป็นอย่างนี้ ศีกษาก็ศึกษาส่งออกไป มันไม่ทวนกระแสกลับใจ

แต่ถ้ามันทวนกระแสกลับ เราใช้คำบริกรรมพุทโธๆ นี่เราไม่บิดเบือน เรามีครูมีอาจารย์ เรามีครูบาอาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติมาแล้ว เห็นไหม เราตั้งสติของเรา เราใช้คำบริกรรมของเรา พุทโธๆ ที่คนเขาบอกว่ามันไม่มีประโยชน์ มันไม่เป็นการวิปัสสนา มันไม่เป็นอะไร นั่นให้เขาพูดไปเถิด นี่มันบิด มันบิดของมันไปเอง มันเป็นไม่เป็นนั่นมันเป็นทฤษฎี มันเป็นไม่เป็นนั่นเป็นคำบอกเล่า มันเป็นไม่เป็นนั่นมันเป็นผู้ไม่รู้บอกผู้ไม่รู้ใจ

แต่ผู้รู้ที่เขาู้กันมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้แล้ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านรู้ของท่านแล้ว ท่านรู้ของท่าน ถ้าเรารู้แบบนี้ อย่างเช่นเหล็กแดงๆ ที่เขาเผาไฟแล้ว เราจะไปจับไป

ต้องมันได้ยังไง มือเราจับต้องมันไม่ได้หรอก เหล็กที่เขาแดงๆ เขาก็ต้องมีคิมไปคิบบมันออกมา ถ้าคิบบมาแล้วเขาก็จะตีของเขา เขาจะขึ้นรูปของเขา เขาจะตีเหล็กนั้นให้เป็นวัตถุสิ่งใดตามที่เขาปรารถนา เห็นไหม เขาต้องมีเครื่องมือของเขาไปคิบบเหล็กนั้นออกมา เขาต้องมีคิมของเขาจับออกมา เอาขึ้นทั้ง จะตีอย่างไรให้ตีแล้วแต่เขาจะตีเป็นมิด เขาจะตีเป็นสิ่งใด วัตถุที่เขาต้องการ

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเหล็กแดงๆ เราจะเอามือเราไปจับได้อย่างไร เราจะบอกว่าสิ่งนั้นเราจับต้องได้ เราทำได้ เราไม่มีเครื่องมือสิ่งใดจะไปจับต้องกับเหล็กขึ้นแดงๆ นั้นขึ้นมาเลย มันขึ้นไปไม่ได้หรอก นี่ผู้รู้เขาทำของเขา เขาทำของเขา เราไปเห็นเป็นวัตถุที่เขาทำสำเร็จแล้ว เห็นไหม สิ่งนั้นเขาเป็นลिनค้ำมาวางขาย เขาก็วางขาย จะทำอย่างไรละ

นี่ก็เหมือนกัน เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งนี้เป็นธรรมๆ ธรรม ถ้าเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เป็นปริยัติ ฉะนั้น ถ้าจะให้มันถูกต้องดีงาม ศึกษาแล้ววางไว้ การศึกษามาแล้ว เราศึกษามา เราเรียนรู้มาทั้งนั้นนะ เรื่องการตีเหล็กนี้ แต่เราตีได้ไหม เราเคยตีเหล็กกันไหม เรารู้จักเหล็กไหม แล้วเหล็ก มันจะตีเหล็กที่ไม่ได้เผา ตีมันก็ตีได้ แต่ตีแล้วมันจะเป็นมิดไปได้ไหม แต่ถ้าเขาไปเผาแล้ว เผาให้มันแดงๆ ขึ้นมา เผาจนอุณหภูมิมันพอ มันแดง เขาเอามาตีของเขา ตีแล้วมันก็ไม่แตก พอเสร็จแล้วเขายังต้องชุบให้มันแข็งขึ้นมาอีก นี่กระบวนการมันมี

เรามีครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ของเราท่านสั่งสอนเรามา มันก็ต้องมีพุทธานุสติ กำหนดพุทโธๆ หรือใช้ปัญญาอบรมสมาธิ นี่ตบะธรรมมันแผดเผา มันแผดเผาให้จิตนี้ควรแก่การงาน จิตที่ไม่ควรแก่การงาน จิตดิบๆ อย่างนี้มันจะไปทำอะไร จิตดิบๆ มันก็ไปรับรู้ดิบๆ อย่างนี้ เพราะเรารับรู้แล้วเราไม่วางใจ เราไม่วางความรู้สึกของเรา เราไม่วางสิ่งที่ว่าเป็นโลกียปัญญา เราวางไม่ได้ เราวางไม่ได้จิตมันก็สงบไม่ได้ จิตสงบไม่ได้เราก็ไม่ได้เผาเหล็กนั้น เหล็กนั้นเราไม่ได้เผา เราจะเอามาตี ตีก็ตีได้ ตีออกมาแล้วมันเป็นมิดไหมละ ตีแล้วมันจะเป็นประโยชน์ขึ้นมาไหมละ เพราะมันไม่เผา เนื้อของเหล็กมันแข็ง มันกระด้าง มันทำไม่ได้หรอก พอมันทำไม่ได้นะ เราก็ทำของเราไป

เพราะกิเลสมันบิณฑกรรม บิดให้มันเป็นความพอใจของเรา แล้วเวลาความพอใจของเรา ถ้าปฏิบัติขึ้นมา นี่ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ปฏิบัติอย่างที่พุทธานุสตินี้ การปฏิบัตินี้เป็นทางอ้อม ต้องเอามาเป็นทางลัดทางตรง

มันจะลัดไปไหน ลัดขึ้นมา เห็นไหม เวลาลัดขึ้นมา ชีวิตของเราแต่ละคนอายุขัยไม่เท่ากัน แล้วการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ครูบาอาจารย์ของเรา บางองค์ทำปฏิบัติแล้วไม่ก็พรรษาท่านก็บรรลุนิพพานของท่าน บางองค์ปฏิบัติแล้วสู้กับกิเลส สู้แล้วสู้อีก ไอ้กรณีอย่างนี้มันเป็นข้อเท็จจริง มันเป็นเรื่องเป็นกรรมของจิตนั้น จิตนั้นได้สร้างเวรสร้างกรรมมา ไม่มีใครทำให้ เราทำของเราเอง ในเมื่อเราสร้างของเรา มา ความขี้คิดขี้ทำงานเป็นจริตเป็นนิสัย ความเป็นจริตเป็นนิสัยก็เป็นความเชื่อในหัวใจ ความเชื่อ เห็นไหม เพราะมันเชื่อความคิดของตัวเอง มันเชื่อมันมัน ความคิดว่าเราคิดถูก คิดดี คิดงาม แล้วเวลาปฏิบัติขึ้นไป ความรู้สึกนึกคิดอย่างนี้มันก็มากับความปฏิบัติของเรา ถ้ามันมากับความปฏิบัติของเรา เห็นไหม เราเชื่อของเรา นี้กิเลสมันบิด

ในเมื่อว่าเราเชื่อ เราเชื่อว่าสิ่งนี้ถูกต้องดีงาม เราก็ทำสิ่งนั้นไป ถ้ามันเป็นมิจฉาทิฎฐิ มันเป็นคนเห็นผิด ยิ่งปฏิบัติมันจะไปไหนล่ะ? มันก็ออกจากหลักเกณฑ์ไปเรื่อยๆ ออกจากสังขารม ห่างไปเรื่อยๆ ถ้าห่างไปแล้ว พอปฏิบัติไปแล้วมันก็เป็นฤทธิชีพรไปแล้ว มันเป็นเรื่องโลกแล้ว มันเป็นคนโลกีย์ไปแล้ว มันจะไม่เข้าสู่ธรรม

แล้วเข้าสู่ธรรม ทำอย่างไรล่ะ เห็นไหม ถ้าเข้าสู่ธรรม เราจะปฏิบัติธรรม เราก็ว่าเป็นการเสียเวลา ไม่ใช่วิปัสสนา ไม่ใช่ปัญญา นี่มันคิดของมันไปเองไง เวลากิเลสที่มันแก้แล้ว กิเลสที่มันหนามันหยาบ มันคิดของมันไป มันทำของมันไปนะ แล้วเวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศนาว่าการ การเทศนาว่าการเป็นธรรม เห็นไหม คุณติ เวลาฟ้าร้อง เมฆมันจางวนมหาศาล แต่ถ้าฝนมันไม่ตก เราไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย เห็นฟ้าร้องนะ เราเตรียมภาชนะไว้จะรองน้ำฝนเพื่อใช้ดื่มใช้กิน เพื่อใช้สอยของเรา นี่ ไม่มีฝนสักเม็ด ไม่มีฝนตกมาเลย แล้วเราจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาล่ะ แต่ถ้าฟ้าร้อง เมฆดำทะมึนไปเลย แล้วฝนตกลงมา มันก็เกิดความชุ่มฉ่ำขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน เราพุทโธๆ ถ้ามันไม่พุทโธ เราปฏิบัติแล้วจิตมันไม่สงบอะไรขึ้นมา ไม่สงบขึ้นมา มันก็แห้งแล้ง มันก็มีแต่ความเหงาความหงายหงอยทั้งนั้นนะ แต่ความเหงาหงอย เห็นไหม คุณติ เวลาภัยแล้งมา แม้แต่ความขึ้นมา มีอากาศขึ้นมา เราก็มีความหวังแล้วล่ะ อยากให้ฝนตก เพื่อความชุ่มชื้นของเรา

นี่ก็เหมือนกัน เราพุทโธๆ เรากำหนดพุทโธๆ มันจะเป็นไปได้เป็นไปได้ไม่ได้มันก็อยู่ที่อำนาจวาสนาแล้ว อำนาจวาสนาคงทำได้หรือทำไม่ได้ แล้วแต่คนจริงหรือไม่จริง ถ้าคนจริงนะ

ปฏิบัติเข้าไป มันเป็นไปได้อย่างไรถ้าเราทำแล้วมันเป็นไปได้นะ แต่ในเมื่อเราปฏิบัติแล้วเราก็อไม่จริง

ฝนแล้ง เวลาฝนแล้งขึ้นมา มันแล้งไปหมดเลย แล้วเราเองเราก็ตีโพยตีพาย เราก็อไม่มีสิ่งใดที่ เราจะสมความปรารถนา เราก็อยังทุกข์ซ้ำทุกข์ซ้อน ทุกข์เข้าไปมากขึ้นนะ ถ้าทุกข์มากขึ้น เรายังวิเคราะห์วิจัยหาเหตุผลเราก็อยังทุกข์เข้าไปใหญ่เลย แต่มันถึงคราวถึงเวลา เห็นไหม ถ้ามันภัยแล้งอย่างนี้มันก็ต้องภัยแล้ง แต่ถ้าเวลาฝนมันจะตก มันต้องมีความชื้น มีเมฆ ถ้าไม่มี เห็นไหม แหล่งน้ำที่ไหน เราจะหาแหล่งน้ำอย่างไร บางคนควหาแหล่งน้ำจากฝนจากท้องฟ้าไม่ได้ เขาก็หาแหล่งน้ำจากใต้ดิน ถ้าเขาขุดบ่อ เขาขุดบาดาล เขาขุดสิ่งนี้ เขาขุดหาแหล่งน้ำของเขา เขามีปัญญาของเขา เขามีความสามารถของเขา

นี่ก็เหมือนกัน ที่เราจะปฏิบัตินะ เราพูดโง่ๆ แล้วทำไมมันไม่อยู่ ทำไมเราปฏิบัติแล้วทำไมมันไม่มีความชุ่มชื้นในหัวใจ นี่มีแต่เสียงฟ้าร้อง มีแต่ก้อนเมฆ แต่ไม่มีฝนตกมาแม้แต่หยดเดียวบนหัวใจของเราเลย เราก็อมีความทุกข์ความยากใจ แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญา น้ำมันอยู่ไหน ความจริงมันอยู่ไหน ถ้าความจริง ความมั่นคงของเรา

คนเราจะล่วงพ้นทุกข์ด้วยความเพียร ความเพียร ความวิริยะ ความอดุสาหะ ถ้าความเพียร ความวิริยะ ความอดุสาหะ ถ้าเป็นมัจฉาทิฎฐิณะ ยิ่งความเพียรความวิริยะอดุสาหะของมัจฉาทิฎฐิ เห็นไหม ยิ่งทำก็ยิ่งห่างไกลไป ถ้ามัจฉาทิฎฐิหรือสัมมาทิฎฐิ เราก็อต้องปฏิบัติธรรม การปฏิบัติบะธรรม เราทำ เห็นไหม ผิดถูกนี่มันเป็นภาคปฏิบัติ ในภาคปริยัติศึกษามานี้มันเป็นชื่อทั้งนั้นนะ อยู่ในตำรามันเป็นชื่อของธรรมๆ สมาริก็ชื่อของสมาริ ปัญญาที่ชื่อของปัญญา โสคาปัตติมรรค โสคาปัตติผล สกิทาคามิมรรค สกิทาคามีผล มันเป็นชื่อทั้งนั้นเลย แล้วความจริงละ ถ้าความจริงมันเกิดขึ้นมานะมันเป็นความมหัศจรรย์

เวลาฝนฟ้าตกถูกต้องตามฤดูกาล เห็นไหม เวลาเขาทำไร่ไถนาขึ้นมา เขาจะได้อผลกสิกรรมต่างๆ เขาจะได้อผลของเขา จะมีข้าวเต็มยุ้งเต็มฉาง เขาจะมีผลหมากรากไม้อุดมสมบูรณ์ไปหมดเลย จิตเวลามันปฏิบัติของมันขึ้นไป เวลาฝนตกถูกต้องตามฤดูกาล พอกำหนดมันก็สงบขึ้นมา สงบขึ้นมาแล้วใช้ประโยชน์อะไร นี่สงบขึ้นมาแล้วนะ ฝนตกขึ้นมา น้ำทำอุดมสมบูรณ์ เราไม่ทำกสิกรรมของเรา เราปล่อยให้โอกาสมันผ่านไป ถ้าโอกาสมันผ่านไปแล้วเราจะได้สิ่งใดกลับมาละ

แต่ถ้าฝนตกมีน้ำมีท่าสมบุรณ์ เราก็กินน้ำของเราไว้ เราทำประโยชน์ของเราไว้ เราไม่บิณฑกรรม นี่ข้อเท็จจริง น้ำก็น้ำจริงๆ ดินก็ดินจริงๆ เมล็ดพันธุ์พืชก็เมล็ดพันธุ์พืชจริงๆ เรากระทำของเรา ทำให้มันถูกต้อง ถ้าไม่ถูกต้อง มันแซ่ไว้ก็ตายหมด เห็นไหม เวลาน้ำมานี่ข้าวตายหมด น้ำท่วม สิ่งต่างๆ พืชผลเกษตรขึ้นมานี่แซ่ไว้ก็ตายอีก

การดำจิตมันเป็นเรื่องจริงขึ้นมาแล้ว ถ้าเราไม่ทำมันก็ไม่เป็นจริง ถ้าเราจะทำขึ้นมา เราต้องทำให้มันถูกต้องเป็นมัชฌิมาปฏิปทา ถ้าไม่มัชฌิมาปฏิปทา คูลิ เวลาแล้งต้นไม้อีกก็แห้งตาย เวลาน้ำท่วมต้นไม้อีกก็โดนน้ำแช่จนรากเน่าตาย ตายหมดเลย นี่การปฏิบัติของเรา เวลาไม่เป็นสมาธิ เวลาไม่มีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาเราก็กว้างก็ยาก เวลามันมีสัมมาสมาธิขึ้นมาเราก็ก็นอนจมอยู่กับมัน เราก็ก็นั่งรู้จักแยกแยะมัน ถ้าเราแยกแยะขึ้นมาเราจะทำอะไรให้มันเป็นประโยชน์กับเราขึ้นมา ถ้ามันเป็นประโยชน์ขึ้นมา นี่อยู่ที่ว่ามันจะมีพืชพันธุ์ธัญญาหารเจริญงอกงามมาใหม่ มันจะมีผลผลิตออกมาใหม่

นี่ก็เหมือนกัน พอจิตมันสงบแล้วเราใช้ปัญญาของเราเป็นใหม่ ถ้าปัญญามันออกพิจารณา มันพิจารณาในอะไรล่ะ พิจารณาเริ่มต้น เห็นไหม พิจารณาสภาวะแวดล้อม สิ่งนี้ควรทำอย่างไร เราควรจะทำไรทำนา ถ้าที่มันควรทำไรมันก็ทำไร ที่เขาควรทำนามันก็ทำนา นี่ก็เหมือนกัน จิตใจของเรา ถ้าจิตมันสงบแล้วเราจะพิจารณาอะไร เราดูเห็นสิ่งใด ถ้ารู้เห็นสิ่งใด เราดูสิ่งใด เราพิจารณาของเราไปแล้ว

คูลิ เวลาเขาตากกางป้าขึ้นมา ตากกางป้าเสร็จแล้วไม่รู้จะทำอะไรนะ จิตใจเวลาพิจารณาแล้วมันปล่อย มันปล่อยไปหมด มันว่างไปหมดเลย แล้วทำอย่างไรต่อล่ะ ทำอย่างไรต่อล่ะ ทำอย่างไรต่อเราก็กังขี้ เราก็กังขี้ในความสงบไปของเรา แล้วเราก็กังขี้หน้าต่อไป เราก็กังขี้ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อ เห็นไหม ถ้ากิเลสมันบิณฑกรรม มันบิณฑกรรมแล้วมันงออย่างนี้

แต่ถ้าเราออกมาศึกษา เวลาออกจากภาวนามาเราก็กังขี้ธรรมนะ จิตสงบพิจารณากาย ถ้าจิตสงบแล้วมันต้องพิจารณากาย พิจารณาเวทนา พิจารณาจิต พิจารณาธรรม มีสติปัญญาน ๔ คนเราจะฆ่ากิเลสก็ต้องพิจารณาจากสติปัญญาน ๔ เห็นไหม ปฏิบัติธรรมในสติปัญญาน ๔ เขาว่าของเขากันไปนะ สติปัญญาน ๔ นะ สติปัญญาน ๔ ของใครล่ะ

ถ้ากิเลสมันบิณฑกรรมขึ้นไปมันก็สร้างขึ้นมานะ สติปัญญาน ๔ ใครก็คิดได้ กาย เวทนา จิต ธรรม ใครศึกษามาทางปริยัติแล้วนี่ กายก็คือกาย กายนอก กายใน ก็รู้กันอยู่ เวทนาจึงคือเวทนา จิต เห็น

ใหม่ จิตก็จิตฟ่องใส ธรรมก็ธรรมมารมณฺ์ ก็รู้อยู่นะ เวลากิเลสมันบิณฑนะ บิณฑเพราะอะไร ถ้ามันไม่มีความรู้ ไม่มีสิ่งที่เราจินตนาการได้ เราเอาอะไรไปบิณฑล่ะ เราจะบิณฑได้ต่อเมื่อเราจินตนาการได้ เราจินตนาการมาจากไหนล่ะ? เราก็จินตนาการมาจากธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จากของครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติมา

ก็เรารู้มา เรารู้มานะกิเลสมันรู้มาแล้วมันก็เป็นหัวเชื้อ มันเป็นสารตั้งต้น แล้วมันก็จะทำยาบ้า เห็นไหม มีสารตั้งต้นแล้วมาทำยาไอซ์ มันจะทำยาบ้า เห็นไหม นี่เขาไม่ได้ทำอย่างนั้น ไอ้ทำอย่างนั้นนะมันออกไปเป็นสารเสพติด พอเป็นสารเสพติด เขาไปเสพติด เขาไปทำลายสังคมนะ

ในสังคมเขาห่วงเยาวชนมาก ถ้าเยาวชนไปเสพสารเสพติดอย่างนั้นแล้ว ทรัพยากรมนุษย์ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดชาติใดก็แล้วแต่ที่เจริญรุ่งเรือง มนุษย์จะต้องมีปัญหา เห็นไหม ทรัพยากรที่มีค่าคือประชาชนในประเทศนั้น มีสติมีปัญหา มีความขยันหมั่นเพียร มีความวิริยะอุตสาหะ นี่มีค่าที่สุด ชาตินั้นจะเจริญ ในการลงทุนเขาจะไปหาประเทศอย่างนั้นเป็นที่ลงทุน เพราะสิ่งที่ลงทุนไปแล้วมันจะได้ผลตอบแทนมหาศาล เห็นไหม

นี่สารตั้งต้น ก็ศึกษามา ศึกษามาแล้ว สารตั้งต้นมันก็เอาไปทำเป็นสารเสพติดไปซะ แต่เราเป็นความจริงขึ้นมาละ ความเป็นจริงขึ้นมา ศาลตั้งต้นเขาเอามาทำเป็นยา เขาเอามาทำเป็นปัจจัย เขาเอามาทำเพื่อประโยชน์กับการดำรงชีวิต ชีวิต คนเราจะอยู่ได้มันต้องมีปัจจัย ๔ ถ้าปัจจัย ๔ จับใช้ได้ป่วยขึ้นมาเขาก็ต้องมียาเพื่อบรรเทาอาการเจ็บไข้ได้ป่วย จับใช้ได้ป่วยขึ้นมาเพื่ออะไร? เพื่อร่างกายแข็งแรง เพื่อความมั่นคงของชีวิต แล้วความมั่นคงของชีวิตนี้เขาก็มาศึกษา ศึกษามีทางวิชาการ เขาก็ทำวิจัยของเขา วิจัยของเขาว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์สิ่งใดเป็นโทษ สิ่งใดไม่เป็นโทษ เขาก็เอาไปทำประโยชน์ของเขา

นี่ไง ถ้ากิเลสมันไม่บิณฑนะ มันก็ไม่ไหลไปตามโลก ถ้าไหลไปตามโลก เราเห็นๆ กัน เยาวชนเสียหายกันไปหมดเลย เพราะอะไร เพราะมีผู้ที่เห็นผลประโยชน์ของมัน เห็นผลประโยชน์ส่วนตัวแล้วอาศัยทรัพยากรมนุษย์นี้เพื่อระบายสินค้าของตัวเองออกไป แสวงหาแต่ผลประโยชน์ส่วนตัว แต่ผู้ที่เป็นรัฐบุรุษ เขาพยายามจะให้สังคมนั้นมีสติมีปัญหาเพื่อประโยชน์กับเขา เพราะเขาจะดำรงชีวิตของเขาด้วยความเป็นจริง เขาจะตั้งตัวของเขาได้ เขาจะเป็นประโยชน์กับประเทศชาติ เขาจะเป็นตัวอย่างที่ดี เห็นไหม ถ้ามันไม่บิณฑนะ มันเป็นข้อเท็จจริง

แต่นี้ทวนกระแสนะ สิ่งที่มีมันจะทวนกระแส มันเป็นอุปสงค์อุปทานที่มีมันจะเป็นความจริงขึ้นมา เราทำสิ่งใดขึ้นไป อุปสงค์ อุปทาน ถ้ามันสมดุลกัน กิจการนั้นมันก็ก้าวหน้า มันก็มั่นคง ถ้ามันไม่สมดุลกัน กิจการนั้นมันก็คลอนแคลน

ในการประพฤติปฏิบัติของเรา ย้อนกลับมาในใจของเรา เราไม่บิดเบือน ถ้าเราบิดเบือนเราก็จะล้มลุกคลุกคลานไปแบบนั้น ถ้าล้มลุกคลุกคลานไป นี้ ๑ พรรษา พรรษาหนึ่งเรามาแล้วนะ เราปฏิบัติของเรา มา เวลาจะออกพรรษา คุณความรู้สึกนึกคิดดี นี้จับอารมณ์ของเรา วันเข้าพรรษาเรามีความรู้สึกนึกคิดกันอย่างใด

ถ้าเป็นทางโลก ๑ พรรษา ในพรรษาเราก็มาบวชของเรา บวชมาเพื่อศึกษาธรรมะ ศึกษาธรรมะมาเพื่อเป็นบัณฑิต บัณฑิตเพื่อดำรงชีวิตทางโลก เห็นใหม่ เพราะศาสนานี้เป็นสิ่งที่บรรเทาทุกข์ให้จิตใจมีหลักมีเกณฑ์เพื่อดำรงชีวิต แต่ผู้ที่เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เราจะปฏิบัติไปให้พ้นจากทุกข์ ถ้าพ้นจากทุกข์ขึ้นมา เราทำแล้วประสบการณ์แต่ละพรรษาๆ มา พรรษาหนึ่งเรามีประสบการณ์อย่างหนึ่ง แล้วพรรษาต่อไปเราแก้ไขของเรา เราหาวิธีการของเราเพื่อจะให้ใจมันได้ประสบการณ์ของมัน

สารตั้งต้น คือคตัตถกรรมของครูบาอาจารย์ของเรา ถ้าสารตั้งต้นคือคตัตถกรรมของครูบาอาจารย์ของเรา เราเอาสิ่งนั้นมาเป็นสารตั้งต้น คือเป็นประเด็น เห็นใหม่ ทำไมครูบาอาจารย์ของเราท่านใช้คตัตถกรรมแบบนี้ แล้วทำไมท่านมีหลักมีเกณฑ์ของท่าน ท่านเอาคตัตถกรรมอย่างนี้มาเป็นหลัก มาเป็นประเด็นในการฝึกหัดใช้ปัญญาของท่าน แล้วพอฝึกหัดใช้ปัญญาของท่านไป ปัญญามันจะย้อนกลับมา ทวนกระแสกลับมาสู่ใจของท่าน ใจนั้นมันสำรอก มันคายทิฏฐิมานะของมัน มันก็เปิดกว้างขึ้นมา

เขาจะตีเหล็ก ถ้ามันมีเหล็กของมัน มันมีตบะธรรมที่ไปแผดเผาของมัน ถ้าเหล็กมันร้อนๆ ขึ้นมา การตี ดีขึ้นมาเป็นประโยชน์ การใช้สอยในการดำรงชีวิต ในการประพฤติปฏิบัตินะ ถ้ามีคตัตถกรรมของครูบาอาจารย์มาเป็นคตัตถกรรม ไม่อย่างนั้นมันจะน้อยเนื้อต่ำใจนะ ปฏิบัติแล้วทำไมมันไม่ได้ผล ปฏิบัติแล้วทำทุกอย่างทุกอย่างยากขนาดนี้ ทำทุกอย่างยากมาแล้วมันต้องมีผลตอบแทนสิ แล้วผลตอบแทนไม่เห็นมีสักทีเลย

ผลตอบแทนอย่างนี้เพราะอะไร เพราะกิเลสมันบังเงา มันบังเงาว่าเราปฏิบัติ เราเป็นนักรบ เราปฏิบัติ เราทำคุณงามความดี คุณงามความดี ทำดีต้องได้ดี แล้วดีทำไมมันไม่เห็นผลความดี

เรารู้สึกที่หนึ่ง...ดีโลก ดีโลกมันต้องการให้คนตบมือ เด็กน้อย ทารกเด็กน้อย มันทำสิ่งใดเราชม โอ้โฮ! เด็กมันยิ้มแย้มแจ่มใส มันดีใจหมดเลย นั่นมันเป็นเรื่องของทารก

แต่ผู้ใหญ่เขาทำมาหากิน เขาทำของเขา ถ้าผลของมันมันสำเร็จขึ้นมา เขาจะรู้ผล สินค้าของเขาทำสำเร็จรูปขึ้นมาแล้วมีคนอยากได้ มีคนประมูลแย่งชิงกัน เห็นไหม สิ่งนี้สังคมเขาต้องการ นี่มันเกิดมาจากอะไร? เกิดจากราวิชัย เกิดจากรามีการกระทำ เราลองผิคลองดูมาจากมาเป็นสินค้าที่โลกเขาสนใจ เขาอยากได้ของเขา เขาประมูลของเขา เขาต้องแย่งชิงของเขา นี่เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา พอจิต เราทำของเรา เวลามันทุกขมันยากขึ้นมา มันทารกนะ มันเริ่มตื่นฝึกหัดใจของเราให้มีหลักมีเกณฑ์ของเราหรือเปล่า

แต่จิตใจเราพอมียหลักมีเกณฑ์ เราโตขึ้นมา เรามีสติปัญญาของเรา พอเราทำของเรา ทางโลกเขา เวลาเขาทำวิชัยของเขา เขาพยายามทำเพื่อเป็นสินค้าของเขา เขาทำเป็นทางโลกของเขา จิตใจของเรา ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา จิตใจของเรา ถ้าเราจับกาย จับเวทนา จับจิต จับธรรมได้ตามความเป็นจริง คือจิตมันรู้มันเห็นนะ จิตจริงๆ สมาธิจริงๆ สัมมาสมาธิ ถ้ามันจับต้องได้ มันเป็นเรื่องจริง

คูสิ เราจับไฟก็รู้ว่าไฟ มันร้อน เราจับน้ำแข็ง น้ำแข็งเรารู้ว่าน้ำแข็งมันเย็น จิตใจถ้ามันจับต้องได้ มันรู้มันเห็นของมันนะ ถ้ามันเย็นมันก็เย็นจริงๆ ร้อนมันก็ร้อนจริงๆ ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันมีผลไง มันไม่ใช่ว่าจินตนาการ ไม่ใช่บิดเบือนมัน บิดเบือนมันแล้วก็สิ่งนี้เป็นที่เรารู้เราเห็น สิ่งนั้นมันเป็นความจริงของเรา นี่ความจริงอย่างนั้นมันเป็นความจริงเทียม

ความจริงเทียม คูสิ คูในลขลขลขล เขาผลิตสินค้ามาอย่างหนึ่ง เราไม่ต้องทำอะไรเลย เราไม่เคยวิชัยสิ่งใดเลย เราก็อปปี้ๆ ออก เราไปขาย เราขายครั้งราคา ของเรามีแต่ได้กับได้ นี่ก็เหมือนกัน ศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ก่อนขึ้นมา “อานนท์ ไม่มีกำมือในเรานะ”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแบไว้หมดเลย ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแบไว้หมดเลย เรายังทำไม่ได้เลย ทางโลกเขา ความลับทางการค้าเขาปิดบัง เขาไม่ให้รู้เพราะสิ่งนี้เป็นความลับของเขา แต่เวลาเป็นสินค้ามาแล้ว เขาก็ซื้อสินค้านั้นนะไปแกะ ไปลอกเลียนมาทำให้เหมือน เพื่อต้องการประโยชน์ใจ เห็นไหม กิเลสมันฉลาดกว่านั้น เพราะนั่นมันเป็นเรื่องโลกๆ เรายังต้องมีการลงทุน ต้องการตลาด ต้องการสิ่งมาตอบแทน แต่ในใจของเรามันคิดได้

หมดเลย มันสร้างอะไรก็ได้ มันจินตนาการอะไรก็ได้ แล้วพอจินตนาการได้นะ มันจินตนาการว่าเป็นธรรมชาติของมันไง ทั้งๆ ที่ถือปี่มาตั้งนั้นเลย เห็นไหม เวลากิเลสมันบิณฑกรรมนะ มันบิณฑแล้วเราก็เชื่อ เราเชื่อของเราเอง มันบิณฑเพื่อนของเราแล้วเรายังเชื่อของเรา เราบิณฑเพื่อนให้มันเป็นความจริงขึ้นมา แล้วมันเป็นความจริงไหม

นี่พรรษาหนึ่งหมดไป มันเป็นจริงไหมล่ะ ถ้าหัวใจเราเป็นจริง หัวใจเราไม่บิณฑเพื่อนหรือ ถ้าไม่บิณฑเพื่อนนะ บังคับตั้ง สันติปฏิญญาโก มันเป็นความจริงทั้งนั้น ถ้าความจริงทั้งนั้น นี่ความจริงของเราไง ธรรมสภาจุฬา เอตมมุงกุลมุตตม การสนทนาธรรมเป็นมงคลอย่างยิ่ง ถ้ามันเป็นสัจจะความจริงนะ ใครพูด ผู้ใหญ่หรือเด็กพูดมันก็เหมือนกัน เด็กรู้เด็กก็พูดได้ ถ้าเด็กมันรู้จริงๆ นะ มันไปรู้ไปเห็นตามความเป็นจริงนะ มันพูดหมดเลย แต่ถ้าคนไม่รู้ ผู้ใหญ่ไม่รู้ เด็กมันรู้มาก่อนมันยังพูดตามความเป็นจริง ผู้ใหญ่คุณเอา ผู้ใหญ่เอ็ดเอานะ “พูดไม่ได้ หนูพูดนี้ หนูรู้ได้ยังไง”

“อ้าว! ก็หนูเห็นจริงๆ นะ ก็หนูเห็นมาอย่างนั้นนะ”

เห็นไหม เด็กมันรู้มันก็พูดได้ ผู้ใหญ่รู้ผู้ใหญ่ก็พูดได้ สัจธรรมอันเดียวกัน ทำไมจะพูดกันไม่ได้ แต่ถ้ามันพูดกันแล้วมันก็เหมือนกันนะ แล้วมันเหมือนอย่างไรล่ะ

ถ้ามันไม่บิณฑเพื่อนนะ เพราะเราบิณฑเพื่อน เราถึงว่ามันเป็นความจริงของเรา นี่เราบิณฑเพื่อนแล้วไม่เปิดเผย ความเปิดเผย ถ้ามัน ธรรมสภาจุฬา เอตมมุงกุลมุตตม เป็นมงคลอย่างยิ่ง สมัยหลวงปู่มั่น เวลาครูบาอาจารย์ออกไปวิเวกกลับมาจะ กลับมาจะมารายงานหลวงปู่มั่น สิ่งใดถ้าเป็นเรื่องส่วนบุคคล ส่วนตน เป็นประโยชน์กับเขา หลวงปู่มั่นจะแก้เลย แล้วที่เหลือเก็บไว้ ประชุมสงฆ์พอประชุมสงฆ์เท่านั้นท่านเทศน์เลย พอเทศน์ออกมาทุกคนจะได้ประโยชน์

บุคคลคนหนึ่ง พระองค์หนึ่งออกมาจากป่า มีความขัดข้องในใจของท่าน ท่านก็จะมารายงานหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านจะแก้ไขให้พระองค์นั้น แล้วยังเป็นประโยชน์เจือจานให้กับพระในวัดนั้นได้ประโยชน์อีกต่างหาก ได้เป็นประโยชน์เพราะอะไรล่ะ เพราะเขาไปทำของเขาเขาขัดข้องมา เขาติดขัดมา นี่มันทำตามความเป็นจริง เห็นไหม เพราะกิเลสมันไม่บิณฑเพื่อนใจ ถ้ามันบิณฑเพื่อนมันก็ต้องบอกเราเป็นจริงๆ มาของเรา พอเป็นจริงของเราขึ้นมา สิ่งนั้นเป็นธรรมๆ มันก็เป็นธรรมอยู่คนเดียวมันไม่มันเป็นธรรมนะ

สินค้าของเรา เราไม่กล้าออกมาวางตลาดหรือ อ้าว! วางไม่ได้นี่ะ เพราะลักษณะเขามีอยู่แล้ว เจ้าของเขามีหมดเลย วางมาปั๊บ...ไอนี้ลอกเลียนแบบ โคนจับต่างหากละ แต่ถ้ามันไม่เป็นความจริงของเรา เราวางปั๊บ โอ้โฮ! นี่เป็นสินค้านี่ใหม่ นี่เป็นสิ่งที่ในท้องตลาดไม่มีเลย เขาตื่นตื่น เขาอยากได้ ทุกคนมารุมล้อม ทุกคน โอ๊ย! อันนี้เป็นของประเสริฐ ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา ความจริงก็คือความจริง นี่ไง ถ้ามันไม่บิดเบือน มันมองอาจกล้าหาญ มันเข้าได้ทุกสถานที่นะ

แต่ถ้ามันบิดเบือน มันไม่เป็นความจริง มันบิดเบือนมาเลยละ บิดตั้งแต่กรรม แล้วผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมมันจะเป็นความจริงใหม่ บิดธรรมคือบิดทฤษฎี บิดเบือนตั้งแต่เริ่มต้น ตั้งแต่หัวใจมันบิดเบือน แล้วออกมามันจะจริงใหม่ ถ้ามันไม่จริงมันก็ไม่ ชุมมสากัจฉา นะสิ มันไม่เอตมมุงคลมุตตมฺ แล้ว มันไม่เป็นมงคล ถ้าเป็นมงคล เป็นมงคลกับเราเพื่อประโยชน์กับเราละ ถ้าเพื่อประโยชน์กับเราก็ประโยชน์กับสังคม ประโยชน์กับศาสนา

เพราะว่าศาสนาทายาท เวลาครูบาอาจารย์ของท่านฝึกท่านฝนเราก็เพื่อศาสนาทายาท เห็นไหม การส่งต่อมาตั้งแต่สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนปัจจุบันนี้ สงฆ์ไม่เคยขาดวรรคขาดตอนนะ ถ้าสงฆ์ขาดตอนนี้จะบวชพระไม่ได้ ในสังคมของศรีลังกา สมัยที่เป็นเมืองขึ้นก็มีเฉพาะสามเณร ทั้งเกาะมีสามเณรอยู่องค์เดียว เห็นไหม เวลาเขาต้องการฟื้นฟูเขาต้องเอาสยามวงศ์เอาพระจากเรานี้ ๕ องค์ไปบวชกันขึ้นมา พอบวชขึ้นมาก็เป็นสงฆ์ต่อเนื่องกันมา ตั้งแต่สมัยพุทธกาลมาพระสงฆ์โดยสมมุติสงฆ์ไม่เคยขาดนะ แล้วเวลาสมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นของเรา ท่านพยายามรื้อฟื้นของท่านขึ้นมา ถ้าท่านไม่พยายามรื้อฟื้นของท่านขึ้นมา ท่านจะรู้จริงในหัวใจของท่านได้ไหม ถ้าไม่รู้จริงในหัวใจของท่าน ท่านจะแก้หัวใจของคนอื่นได้อย่างไร

ในเมื่อหัวใจของคนอื่น คุณิ ความรู้สึกนึกคิดนี้ มันคิดไปแปลกประหลาดมหัศจรรย์ขนาดไหน มันคิดยอกย้อน มันคิดบิดเบือน มันคิดแถ มันคิดออกนอกกลุ่มนอกทางไปทั้งนั้นนะ แล้วถ้าคนที่ไม่รู้ทันกับความรู้สึกนึกคิดนี้ ท่านจะเอาสิ่งใดมาตามความรู้สึกนึกคิดอย่างที่เราคิดกันอยู่ให้เท่าทัน

ฉะนั้น ท่านทำของท่านมา เพราะท่านทำของท่านมา ท่านถึงรู้ใจของท่าน เห็นไหม ศาสนาทายาท องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเทศนาว่าภารกิจเพื่อประโยชน์อย่างนี้ เพื่อความมั่นคงของศาสนา เพื่อความศรัทธา ผู้ที่ศรัทธาแล้วให้ศรัทธามากขึ้น ผู้ที่ไม่ศรัทธาให้มาศรัทธาในศาสนา คำว่า “ศรัทธา” คือความเชื่อ ถ้าจิตดวงใดมีความศรัทธามีความเชื่อ เขาก็จะค้นคว้าของเขา

แต่ชาวพุทธเรา ถ้ามีศรัทธาไหม? ศรัทธา ศรัทธากิเลสไหม ศรัทธาที่ภูมิมานะของตัวไหม ศรัทธาว่าตัวเองเป็นชาวพุทธไหม ชาวพุทธเขาต้องทำอย่างนั้นๆ เขาไม่รู้เลยว่ากิเลสในใจของเขาได้ บิดเบือนธรรมชาติออกไปจากหลักการแล้ว แล้วเขาก็เชื่อตามความเชื่อของเขาไป เห็นไหม ความเชื่อ ไม่สามารถชำระกิเลสได้ แต่ความเชื่อนี้เป็นการดึงเราเข้ามาสู่ศาสนา พอดึงเข้าสู่ศาสนา ศาสนา มันมีตั้งแต่เปลือก มีกระพี้ มีแก่น เห็นไหม เราจะได้สิ่งใด

โลกเขาบอกเขามาว่าวัดมาว่านี่ เขาทำบุญกุศล เขาก็เป็นชาวพุทธสมบูรณ์แบบของเขาแล้ว แต่ถ้าคนมีความลึกซึ้งมากกว่านั้น เขาก็จะประพฤติปฏิบัติของเขา เขาอยากได้ศีล สมาธิ ปัญญา สัจธรรมที่ความเป็นจริง อริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคญาณ แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นไปแล้ว จากจิตใจที่เศร้าหมอง จิตใจที่ขุ่นมัว จิตใจที่มีความสะสมในหัวใจ เวลาบรรคญาณมัน ชำระล้าง นิกรรมจักร จักรนี้มันได้เคลื่อนมาทำความสะอาดในใจ ใจดวงนั้นมันจะละทิ้งสังโยชน์ ไปเป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี ถึงสิ้นกิเลสได้

เห็นไหม ในการประพฤติปฏิบัติ จิตใจดวงหนึ่งมันเปลี่ยนแปลงไปได้มากมายขนาดนั้น แต่ถ้ามันยังไม่เข้าถึงสัจธรรม นี่มันโดนกิเลสบิณฑกรรม ถ้าบิณฑกรรมไปแล้วเราก็ก้มลูกคลุกกลาน เราต้องมีสติมีปัญหาทบทวน อย่าเพิ่งเชื่อ อย่าเชื่อสิ่งที่เราดูเราเห็น เราต้องทดสอบตรวจสอบเพื่อ เป็นความจริงขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา เราเองนั่นแหละจะเป็นผู้ปลอดภัย ปลอดภัยจากกิเลสไหม ปลอดภัยจากพญามาร ปลอดภัยจากยักษ์จากมารที่มันมีอำนาจเหนือภวาสวะเหนือภพเหนือ ปฏิสนธิจิตของเรา ถ้าใครมีสติปัญญาย่างนั้น เวลาแก้ไขหรือภพหรือชาติ นั้น สิ่งนั้นเป็นผู้ประเสริฐ

ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ในมนุษย์ทั้งหลาย ในบรรดาสัตว์ สองเท้า เราตถาคตประเสริฐที่สุด” เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชำระกิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเป็นผู้วางธรรม และวินัยนี้ให้เราก้าวเดิน

“ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด”

เอวัง